

Komendant
Placówki Straży Granicznej
w Gdańsku

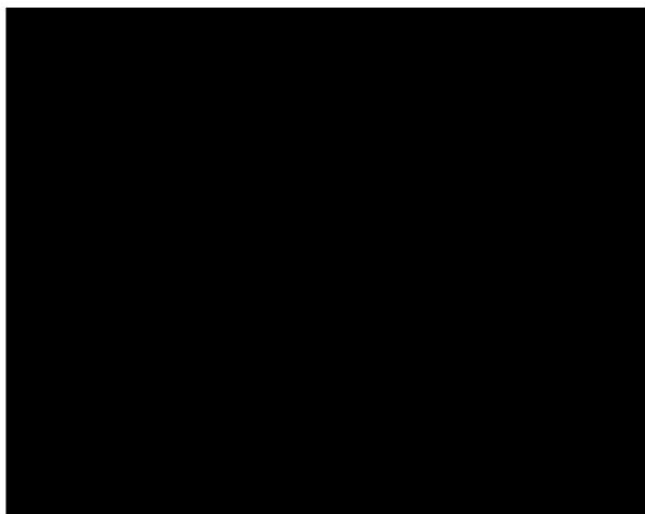
Gdańsk, dnia 17 września 2023 r.
Egz. nr 1.

01-765/1/D-ZPH/2023

DECYZJA

Na podstawie art. 348 pkt 2, oraz art. 356 ust. 2 pkt 1, art. 356 ust. 5 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (Dz.U.2023.519 t.j. ze zm.)

udzielam zgody na pobyt ze względów humanitarnych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej

UZASADNIENIE

W dniu 20 kwietnia 2023 r. do Komendanta Placówki Straży Granicznej w Gdańsku na podstawie art. 14 pkt 6 ustawy z dnia 15 lipca 1987 r. o Rzeczniku Praw Obywatelskich (Dz.U.2023.1058 t.j.) w związku z art. 182 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U.2023.775.t.j.) wpłynął wniosek Rzecznika Praw Obywatelskich o wszczęcie postępowania administracyjnego. Przedmiotowy wniosek wniesiono w oparciu o art. 356 ust. 5 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (Dz.U.2023.519.t.j. ze zm) [dalej: u.o.c.] w związku z art. 356 ust. 2 pkt 1 u.o.c. i dotyczył on ob. Federacji Rosyjskiej, Pan XXXXXXXXXX

Wskazane przepisy u.o.c. dają możliwość wszczęcia z urzędu postępowania o udzielenie zgody na pobyt ze względów humanitarnych, jeżeli okoliczności wyrażone w art. 348 i 351 u.o.c. wyjdą na jaw po wydaniu decyzji o zobowiązaniu do powrotu. W takim przypadku, organem właściwym do wszczęcia postępowania o udzielenie zgody na pobyt ze względów humanitarnych lub zgody na pobyt tolerowany

jest komendant placówki Straży Granicznej, który wydał decyzję o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu. Należy również wskazać, że wystąpienie przez Rzecznika Praw Obywatelskich z żądaniem wszczęcia postępowania jest dla organu wiążące. Jednak jego adresat wszczyna postępowanie z urzędu i jak wskazuje judykatura organ administracji jest takim żądaniem związany oraz pozbawiony możliwości zwolnienia się z obowiązku wszczęcia takiego postępowania.

Obecnie w obiegu prawnym jest decyzja o zobowiązaniu do powrotu nr MO-GK/124/D-ZDP/2019 z dnia 04 kwietnia 2019 r. wydana przez Komendanta Placówki Straży Granicznej w Gdańsku, która następnie na skutek wniesionego odwołania została przez Szefa Urzędu do spraw Cudzoziemców uchylona w części dotyczącej określenia terminu dobrowolnego powrotu, określono nowy termin dobrowolnego powrotu oraz utrzymano w mocy zaskarżoną decyzję w pozostałej części. Decyzja ta stała się ostateczna w dniu 08 września 2021 r. Należy wspomnieć, że w tamtym czasie obowiązywała ustawa z dnia 02 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych i wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz.U. 2020.1842 t.j.), której art. 15 zzzb stanowił: jeżeli ostatni dzień terminu dobrowolnego powrotu, o którym mowa w art. 315 ust. 1 u.o.c. wypada w okresie obowiązywania stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii ogłoszonych w związku z COVID-19, termin ten ulega przedłużeniu do upływu 30. dnia następującego po dniu odwołania tego ze stanów, który obowiązywał jako ostatni. Rozporządzenie Ministra Zdrowia z dnia 14 czerwca 2023 r. w sprawie odwołania na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej stanu zagrożenia epidemicznego (Dz.U.2023.1118) w § 1 wskazywało, że z dniem 01 lipca 2023 r. odwołano na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej stan zagrożenia epidemicznego w związku z zakażeniami wirusem SARS-CoV-2. Tym samym, dzień 31 lipca 2023 r. był ostatnim, w którym Pani Kseniia KOVALEVA mogła dobrowolnie wykonać wyżej wymienioną decyzję o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, czego nie uczyniła. Warto jednak wskazać, że art. 330 ust. 1 pkt 3 u.o.c. stanowi, że decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu nie wykonuje się, gdy (...) cudzoziemcowi udzielono zgody na pobyt ze względów humanitarnych lub zgody na pobyt tolerowany lub zachodzą przesłanki do jej udzielenia (...).

W związku z powyższym w dniu 25 kwietnia 2023 r. Komendant Placówki Straży Granicznej w Gdańsku wszczął postępowanie o udzielenie zgody na pobyt ze względów humanitarnych wobec ob. Federacji Rosyjskiej, Pan ██████████

Prowadząc postępowanie administracyjne organ oparł się na następującym materiale dowodowym:

1. Protokół przesłuchania strony z dnia 30 maja 2023 r.;
2. Kopia paszportu nr ██████████
3. Sytuacji bezpieczeństwa i zagrożenia dla ludności cywilnej w Federacji Rosyjskiej, opracowanie Wydziału Informacji o Krajach Pochodzenia Urzędu do spraw Cudzoziemców nr DPU-WIKP-424/126/2023 z dnia 21 maja 2023 r.
4. Obywatele Federacji Rosyjskiej wracający z Unii Europejskiej, opracowanie szczegółowe Wydziału Informacji o Krajach Pochodzenia Urzędu do spraw Cudzoziemców nr DPU-WIKP-424/311/2023 z dnia 28.07.2023 r.;
5. Rosjanie krytykujący wojnę w Ukrainie, opracowanie Wydziału Informacji o Krajach Pochodzenia Urzędu do spraw Cudzoziemców nr DPU-WIKP-424/211/2023 z dnia 26.05.2023 r.;

6. Konsekwencje krytyki „specjalnej operacji wojskowej” dla obywateli Federacji Rosyjskiej, Wydziału Informacji o Krajach Pochodzenia Urzędu do spraw Cudzoziemców nr DPU-WIKP-424/396/2022 z dnia 31.08.2022 r.;
7. Protesty przeciwko wojnie na Ukrainie zorganizowane w Kaliningradzie w dniach 28 – 29.02.2022 r. i konsekwencje dla ich uczestników, Wydziału Informacji o Krajach Pochodzenia Urzędu do spraw Cudzoziemców nr DPU-WIKP-424/64/2023 z dnia 10.02.2023 r.;
8. Pismo skierowane do Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 24 maja 2023 r.;
9. [REDAKTOWANE] w sprawie postępowania o udzielenie zgody na pobyt ze względów humanitarnych prowadzonego wobec pani [REDAKTOWANE]
10. Zaświadczenie lekarskie z dnia 17.04.2023 r.;
11. Zaświadczenie z dnia 22.04.2023 r., wydane przez prezesa Stowarzyszenia „Pogoń Ruska”;
12. Zaświadczenie z dnia 22.04.2023 r., wydane przez członka Rady Fundacji AIDUA;
13. Oświadczenie Prezesa Zarządu Fundacji RAMTAMTAM z dnia 12.04.2023 r.;
14. Rekomendacja z dnia 04.04.2023 r. wydana przez założyciela i dyrygenta Stowarzyszenia Gdynia Improvisers Orchestra;
15. Zaświadczenie o udziale w działaniach inicjatywy Jedzenie zamiast bomb (Food Not Bombs Gdańsk) z dnia 03.04.2023 r.;
16. Podziękowanie za udział i pomoc w organizacji akcji „Konwój Humanitarny Gdańsk – Biała Cerkiew” z dnia 02.09.2022 r.;
17. Zaświadczenie wydane przez prezesa Zarządu Stowarzyszenia Ekologiczno – Kulturalnego „Wspólna Ziemia” z dnia 06.04.2023 r.;
18. Rekomendacja pełnomocnik Lubuskiej Jednostki Wojewódzkiej Towarzystwa Pomocy Głuchoniewidomym z dnia 29.05.2019 r.;
19. Rekomendacja wiceprezeski Gdańskiego Oddziału Polskiego Instytutu Studiów nad Sztuką Świata z dnia 02.05.2023 r.;
20. List rekomendacyjny przewodniczącego Zarządu Związku Mniejszości Niemieckiej w Gdańsku z dnia 18.04.2023 r.;
21. Rekomendacja prezeski Stowarzyszenia „Konkluzja” z dnia 22.09.2022 r.;
22. Rekomendacja wiceprezeski Fundacji Archeologia Fotografii z dnia 28.05.2019 r.;
23. Rekomendacja Zastępczyni Prezydenta Miasta Gdańska z dnia 18.05.2023 r.;
24. Protokół przesłuchania świadka, pana [REDAKTOWANE] z dnia 15.06.2023 r.;
25. Oświadczenie Dyrektora Nadbałtyckiego Centrum Kultury z dnia 24.05.2023 r.;
26. Sprawozdanie z przeprowadzonego wywiadu środowiskowego pod adresem Gdańsk, [REDAKTOWANE]
27. Sprawozdanie z przeprowadzonego wywiadu środowiskowego pod adresem Gdańsk, [REDAKTOWANE]
28. Sprawozdanie z przeprowadzonego wywiadu środowiskowego pod adresem Gdańsk, [REDAKTOWANE]
29. Sprawozdanie z przeprowadzonego wywiadu środowiskowego pod adresem [REDAKTOWANE]
30. Sprawozdanie z przeprowadzonego wywiadu środowiskowego pod adresem [REDAKTOWANE] z dnia 04.07.2023 r.;
31. Sprawozdanie z przeprowadzonego wywiadu środowiskowego pod adresem [REDAKTOWANE] z dnia 04.07.2023 r.;

32. Sprawozdanie z przeprowadzonego wywiadu środowiskowego pod adresem Sopot, ul. Armii Krajowej 94/6 z dnia 04.07.2023 r.;
33. Protokół przesłuchania strony [REDAKTOR] z dnia 13.09.2017 r. w postępowaniu o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy prowadzonego przez Wojewodę Pomorskiego;
34. Protokół przesłuchania świadka [REDAKTOR] z dnia 13.09.2017 r. w postępowaniu o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy prowadzonego przez Wojewodę Pomorskiego;
35. Pismo - fax Zastępcy Naczelnika Delegatury Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego w Gdańsku nr E-69682/2023 z dnia 08.08.2023 r.

W trakcie prowadzenia postępowania administracyjnego o udzielenie zezwolenia na pobyt ze względów humanitarnych ustalono następujący stan faktyczny:

Pani [REDAKTOR] po raz ostatni przyjechała do Polski w dniu 31 maja 2018 r. na podstawie paszportu [REDAKTOR] wydanym przez Władze Federacji Rosyjskiej oraz zezwolenia na pobyt czasowy [REDAKTOR] wydanym przez Wojewodę Pomorskiego przez drogowe przejście graniczne Gronowo – Mamonowo. Następnie cudzoziemka nie opuszczała terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez zewnętrzną granicę państwa.

W trakcie prowadzonego przesłuchania cudzoziemka zeznała, że po raz pierwszy do Polski przyjechała w 2005 roku w celu uczestnictwa w międzynarodowym projekcie historyczno – kulturalnym. Wydarzenie miało miejsce w Kętrzynie, gdzie Pani [REDAKTOR] spędziła rok w ramach wolontariatu realizując projekty artystyczne dotyczące dokumentacji fotograficznej przedwojennej architektury lokalnej. Kolejny jej przyjazd w 2010 roku również związany był z zaproszeniem wystosowanym przez Narodowe Centrum Kultury z Warszawy. Według słów cudzoziemki było stypendium związane projektem artystycznym, który realizowała w Łódzkiej Szkole Filmowej przez pół roku. W tamtym czasie obywatelka Federacji Rosyjskiej zaczęła poznawać środowiska oraz organizacje artystyczne w Polsce. Jej działalność artystyczna w tamtym czasie toczyła się również w ramach współpracy z filią sztuki współczesnej w Kaliningradzie, co dało jej możliwość uczestniczenia w projektach artystycznych realizowanych w takich krajach jak, Litwa, Włochy czy Niemcy. W Polsce otrzymała też zaproszenie do Fundacji Archeologii Fotografii, z którą współpracowała w 2011 roku.

W tym samym roku cudzoziemka złożyła pierwszy wniosek o udzielenie zgody na zamieszkanie na czas oznaczony, którą otrzymała. Następnie Pani [REDAKTOR] zwróciła uwagę, że jej ostatnia karta pobytu jaką otrzymała była ważna do końca września 2018 r. W trakcie jej ważności złożyła wniosek o udzielenie kolejnego zezwolenia na pobyt czasowy, jednak został on pozostawiony bez rozpoznania. Cudzoziemka wyznaczyła osobę upoważnioną do odbioru swojej korespondencji pod wskazanym przez nią adresem, jednak korespondencji tej nie otrzymała. Mimo późniejszego uzupełnienia braków formalnych Wojewoda Kujawsko - Pomorski nadal pozostawił przedmiotowy wniosek bez rozpoznania ze względu na fakt, iż braki te zostały uzupełnione po upływie wyznaczonego terminu na dokonanie tej czynności.

Zaistniała sytuacja spowodowała, że cudzoziemka przestała spełniać warunki uprawniające ją do wjazdu i pobytu na terytorium Polski, w wyniku czego cudzoziemka została zatrzymana przez funkcjonariuszy Placówki Straży Granicznej w Gdańsku. Od otrzymanej decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu Pani [REDAKTOR] się odwołała, jednak ponownie nie odebrała decyzji Szefa Urzędu do spraw Cudzoziemców, ponieważ podała błędny adres do korespondencji, co było spowodowane tym, że ma dysortografię. Dlatego o decyzji ostatecznej w sprawie dowiedziała się dopiero w dniu 18 stycznia 2023 r.

Głównymi motywami, które sprawiły, że obywatelka Federacji Rosyjskiej wyjechała ze swojego kraju pochodzenia były powody polityczne, ekonomiczne i osobiste. Oświadczyła, że pochodzi z rodziny, w której doświadczyła przemocy zarówno fizycznej jak i psychicznej. Twierdzi, że wychowała się samodzielnie i wychowała się na artystkę. Miała ona również świadomość, że żyje w kraju który nie jest bezpieczny, gdzie system demokratyczny praktycznie nie funkcjonuje i nie istnieje również wolność wyrażania własnych poglądów. Cudzoziemka w wieku nastoletnim podjęła decyzję, że nie chce mieszkać i żyć w Rosji. Podkreśliła również, że Obwód Kaliningradzki jest specyficznym miejscem, zmilitaryzowanym oraz otoczonym granicami innych państw, gdzie wyjazd nawet na terytorium Federacji Rosyjskiej wiązał się z dalszą podróżą. Bliskość Polski stanowiła dla niej naturalne środowisko działalności artystycznej. Doświadczenia z pracy w lokalnej telewizji w Kaliningradzie związane z manipulacją przekazem medialnym oraz niskimi zarobkami spowodowały, że Pani KOVALEVA skorzystała z propozycji pracy artystycznej, które napłynęły z krajów Europy. W czym cudzoziemka upatrywała szansy na rozwój zarówno osobisty jak i ekonomiczny.

Pani [REDAKTOWANE] określa siebie jako artystkę multidyscyplinarną. Jest muzykiem, nauczycielem muzyki dzieci i dorosłych, animatorką kultury która organizuje warsztaty i wydarzenia kulturalne. Jest również fotografem i operatorem wideo. Cudzoziemka podkreśla, że pracuje także z ciałem organizując koncerty muzyki relaksacyjnej. Występuje pod pseudonimem artystycznym Xenia Uranova.

W kraju pochodzenia z najbliższej rodziny, cudzoziemka ma matkę, z którą utrzymuje kontakt poprawny od 2019 r. W świetle tego, co mówi Pani [REDAKTOWANE] problemy jakie napotyka w komunikacji ze swoją matką związane są poparciem jakie wyraża ona dla realizowanej polityki Władz Federacji Rosyjskiej, czemu Strona jawnie się sprzeciwia. Poza matką cudzoziemka nie posiada żadnej bliższej rodziny na terytorium Federacji Rosyjskiej, z którą utrzymywałaby regularny kontakt.

W toku prowadzonego przesłuchania cudzoziemka podkreślała, że już od 2010 r. intensywnie angażowała się w działalność charytatywną w Polsce. Szczyt tej aktywności przypadł na czas związany z atakiem Federacji Rosyjskiej na Ukrainę (24.02.2022 r.). W związku z czym w dzielnicy Wrzeszcz w Gdańsku została zorganizowana zbiórka pomocowa w efekcie czego konwój z różnego rodzaju niezbędnymi artykułami pojechał z Gdańska do Białej Cerkwi pod Kijowem. Cudzoziemka wspomniała również, że była intensywnie zaangażowana w zakup drona dla armii ukraińskiej, który ostatecznie został zakupiony i przekazany na Ukrainę. Jak wspomina sama Pani [REDAKTOWANE] nie zostało to potwierdzone przez organizatorów zbiórki, że aktywnie uczestniczyła w procesie nabycia wspomnianego drona. Współpracowała także w ramach inicjatywy Jedzenie zamiast bomb oraz wykonywała tłumaczenia oraz wyszukiwała informacje dla organizacji Pogoń Ruska.

We wcześniejszych latach Strona postępowania współpracowała z lubuską jednostką Towarzystwa Pomocy Głochoniewidomych, gdzie prowadziła zajęcia ruchowo sensoryczne dla podopiecznych tego stowarzyszenia, co miało miejsce w 2017 r. Ponadto jest współzałożycielką zespołu muzycznego „Emigrah”, z którym koncertowała przy okazji różnych wydarzeń w całym Trójmieście. Jako nieformalna organizacja Garaż 120 w Gdańsku otrzymała grant na projekt artystyczny z udziałem artystów cudzoziemców.

W 2022 roku Pani [REDAKTOWANE] brała udział w proteście organizowanym przez Trójmiejską Akcję Kobiet przed Konsulatem Generalnym Federacji Rosyjskiej w Gdańsku. Występowała tam jako fotograf i operator wideo, a zrobione przez nią zdjęcia oraz filmy zostały udostępnione w sieci „Internet” przez wspomnianą organizację. Jak twierdzi sama cudzoziemka, regularnie pisze posty w swoich mediach społecznościowych, w których „życzy śmierci Putinowi i ludziom wykonującym jego rozkazy”. Stara się

też udostępniać informacje, które są publikowane przez niezależne media prezentujące bardziej obiektywne treści na temat sytuacji w Federacji Rosyjskiej. Publikuje też informacje o osobach, które ucierpiały w Białorusi. Cudzoziemka udzielała także wywiadów w takich mediach jak: OKO.PRESS, radio TOK.FM, Radio 357, gdzie wyraża się negatywnie o działaniach i polityce prezydenta Federacji Rosyjskiej – Władimira W. Putina.

Cudzoziemka wyraźnie podkreśla, że uważa się za Polkę i w Polsce ma wszystkich przyjaciół. W jej odczuciu, tworzy ona polską kulturę, posługuje się językiem polskim oraz tworzy i pisze również po polsku. Pragnie żyć w kraju demokratycznym. Uważa, że osoby jej najbliższe, które ona uważa za swoją rodzinę są z Polski. Ponadto wszystkie jej kontakty zawodowe, sieć znajomości umiejscowione są w Polsce. Pani [REDAKTOWANE] wskazuje, że poza matką nie ma nikogo w swoim kraju pochodzenia nikogo bliskiego i zarazem nikogo do kto mogłaby wrócić.

W trakcie swojego pobytu na terytorium RP Pani [REDAKTOWANE] związała się z obywatelem polskim, Panem [REDAKTOWANE]. Związek ten w 2017 roku stał się podstawą udzielenia jej zezwolenia na pobyt czasowy. Para prowadziła wspólne gospodarstwo domowe od jesieni 2016 roku do wiosny 2018 roku, następnie związek przeszedł w relację przyjacielską, która trwa do chwili obecnej. Pan [REDAKTOWANE] w trakcie prowadzonego przesłuchania także podkreślał, że całe życie cudzoziemki, zarówno artystyczne (zawodowe) jak i prywatne toczy się w Polsce. Poza matką, która zamieszkuje w Kaliningradzie, i z którą ma poprawny kontakt, nie ma żadnych innych związków ze swoim krajem pochodzenia.

Pani [REDAKTOWANE] przejawia silną obawę przed powrotem do Federacji Rosyjskiej. W jej ocenie, jako osoba która mieszka 12 lat w Polsce może być postrzegana jako osoba niebezpieczna dla władz Federacji Rosyjskiej. Twierdzi również, że jest narażona na tortury oraz więzienie, w którym nie ma dostępu do opieki medycznej. Cudzoziemka powołuje się na istnienie zjawiska metaterrozyzmu, który odnosi się do publikacji w internecie fałszywych treści (fake news), np. dotyczących wojska. Za co grozi odpowiedzialność karna. Poza tym, nałożone na Federację Rosyjską sankcję spowodowały, że w Królewcu nie funkcjonuje poczta, a polskie ambasady są pozamykane i nie wydają wiz, co spowodowałoby że nie mogłaby ona wrócić do Polski, ani też wyjechać do wielu innych krajów.

Historia podróży i pobytu obywatelki Federacji Rosyjskiej sięga roku 2004, kiedy to cudzoziemka po raz pierwszy ubiegała się o wizę w Konsulacie RP w Kaliningradzie. Następnie, na przestrzeni kolejnych lat, uzyskiwała następujące wizy uprawniające do wjazdu na terytorium RP:

- Wiza nr [REDAKTOWANE] mult/90, wydana przez Konsula RP w Kaliningradzie;
- Wiza nr [REDAKTOWANE] mult/180, wydana przez Konsula RP w Kaliningradzie;
- Wiza nr [REDAKTOWANE] mult/200, wydana przez Konsula RP w Kaliningradzie;
- Wiza nr PL [REDAKTOWANE] mult/90, wydana przez Konsula RP w Kaliningradzie;
- Wiza nr [REDAKTOWANE] mult/181, wydana przez Konsula RP w Kaliningradzie;
- Wiza nr [REDAKTOWANE] mult/90, wydana przez Konsula RP w Kaliningradzie;
- Wiza nr [REDAKTOWANE] mult/90, wydana przez Konsula RP w Kaliningradzie;

- Wiza [REDAKTOWANE] mult/90, wydana przez Konsula RP w Kaliningradzie;
- Wiza [REDAKTOWANE] mult/90, wydana przez Konsula RP w Kaliningradzie;
- Wiza [REDAKTOWANE] mult/180, wydana przez Konsula RP w Kaliningradzie.

Pani [REDAKTOWANE] począwszy od roku 2011 uzyskiwała również zezwolenia na pobyt czasowy na terytorium RP:

- Zezwolenie na zamieszkanie na czas oznaczony, wydane w dniu 12.08.2011 r. przez Wojewodę Mazowieckiego ważne do dnia 16.08.2012 r.;
- Zezwolenie na zamieszkanie na czas oznaczony, wydane w dniu 11.04.2017 r., przez Wojewodę Mazowieckiego ważne do dnia 20.03.2015 r.;
- Zezwolenie na pobyt czasowy, wydane w dniu 07.12.2015 r. przez Wojewodę Mazowieckiego ważne do 06.12.2016 r.;
- Zezwolenia na pobyt czasowy, wydane w dniu 22.09.2017 r. przez Wojewodę Pomorskiego ważne do 21.09.2018 r.

W dniu 18.09.2018 r. cudzoziemka złożyła kolejny wniosek o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy do Wojewody Kujawsko – Pomorskiego, jednak wniosek ten w dniu 03.01.2019 r. został pozostawiony bez rozpoznania. W ramach tego postępowania został również złożony wniosek o przywrócenie terminu do uzupełnienia braków formalnych wniosku, na skutek którego organ wydał postanowienie o odmowie przywrócenia terminu do uzupełnienia braków formalnych, co miało miejsce w dniu 17.05.2019 r.

Komendant Placówki Straży Granicznej w Gdańsku wszczął wobec Pani [REDAKTOWANE] postępowanie o zobowiązanie do powrotu w dniu 04.04.2019 r. ze względu na zaistnienie przesłanki z art. 302 ust. 1 pkt 1 u.o.c. który stanowi: decyzję o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu wydaje się cudzoziemcowi, gdy (...) przebywa lub przebywał na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej bez ważnej wizy lub innego ważnego dokumentu uprawniającego go do wjazdu na to terytorium i pobytu na nim, jeżeli wiza lub inny dokument są lub były wymagane (...). Postępowanie zostało zakończone wydaniem decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu nr [REDAKTOWANE] z dnia 04 kwietnia 2019 r., która jak już wspomniano, stała się ostateczna w toku instancji w dniu 08 września 2021 r. Natomiast w dniu 13.02.2023 r. na wskazaną decyzję została złożona skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, która w dniu 03.07.2023 r. została odrzucona na podstawie art. 58 § 1 pkt 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U.2023.1634 t.j.).

Na podstawie powyższego należy uznać, że ostatnim dniem, w którym obywatelka Federacji Rosyjskiej była uprawniona do wjazdu i pobytu na terytorium RP był dzień 21.09.2018 r.

Prowadząc postępowanie o udzielenie zgody na pobyt ze względów humanitarnych oraz biorąc pod uwagę podnoszone przez cudzoziemkę obawy przed powrotem do Federacji Rosyjskiej, Komendant Placówki Straży Granicznej w Gdańsku przeanalizował w tym kontekście sytuację panującą w jej kraju pochodzenia.

Zgodnie z zapisami Konstytucji Federacji Rosyjskiej przyjętej w dniu 12 grudnia 1993 r., Rosja jest federacyjną republiką prezydencką. W praktyce jej ustrój jest scentralizowany, ponieważ absolutna władzę w państwie posiada i sprawuje Władimir W. Putin oraz jego otoczenie. Na tym szczeblu zapadają

wszystkie decyzje, w tym również na poziomie federalnym. Natomiast parlament zapewnia stabilność i służy do lobbowania interesów grupowych wewnątrz samych elit. W Federacji Rosyjskiej formalnie istnieje trójpodział władzy, na władzę: ustawodawczą, wykonawczą i sądowniczą. Jednak w rzeczywistości kontrolę nad nimi sprawuje prezydent. Ponadto szczególnie od czasu zbrojnej napaści tego kraju na Ukrainę, ustrój Federacji Rosyjskiej przejawia coraz więcej cech charakterystycznych dla dyktatury autorytarnej lub totalitarnej, czy dyktatury wojskowej. Przejawia się to w tym, że władze rosyjskie stosują masowe represje wobec osób protestujących przeciwko rządowi, zlikwidowano opozycję, wprowadzono blokadę informacyjną. Prowadzona jest również ofensywa propagandowa oraz głoszone są i realizowane idee imperialne. Przykładem jest określanie przez władze wywołanego konfliktu zbrojnego na Ukrainie mianem Specjalnej Operacji Wojskowej i jest to jedyna oficjalnie dopuszczalna nazwa na te działania. Za nieprzestrzeganie tej terminologii grozi w całej Federacji Rosyjskiej odpowiedzialność administracyjna oraz karna. Od 24 lutego 2022 r. w związku z „cenzurą wojenną” zablokowano i usunięto 138 tysięcy źródeł internetowych, w tym około 7 tysięcy stron internetowych.

Powszechnie używane pojęcie „cenzury wojennej” to w rzeczywistości dodatkowy pakiet artykułów uchwalony w dniu 04 marca 2022 r. przez niższą izbę parlamentu rosyjskiego (Dumę Państwową) do Kodeksu Wykroczeń Administracyjnych Federacji Rosyjskiej i Kodeksu Karnego Federacji Rosyjskiej. Głównie są to artykuły, które przewidują kary za publiczną dyskredytację Sił Zbrojnych Federacji Rosyjskiej i dążenie do wycofania armii z terytorium Ukrainy, czyli za każdą akcję protestacyjną czy sprzeciw wobec działań armii rosyjskiej w Ukrainie wyrażony publicznie.

Uczestnicy manifestacji oraz otwarcie deklarujący przeciwnicy wojny w Ukrainie byli i są zatrzymywani oraz przewożeni do aresztów, gdzie są często poddawani nieludzkiemu traktowaniu i torturom, a także groźbom użycia przemocy seksualnej. W Moskwie, Sankt Petersburgu, Kałudze, Samarze doszło do pobic osób znanych ze swoich poglądów antywojennych, w tym redaktora naczelnego Nowej Gazety i laureata Pokojowej Nagrody Nobla Dimtrija Muratowa. Sprawcami tej przemocy byli członkowie prorządowych bojówek.

Z otwartych źródeł informacji wynika, że w Federacji Rosyjskiej wszczęto co najmniej 3 tysiące 803 postępowania administracyjne na podstawie art. 20.3.3 Kodeksu Wykroczeń Federacji Rosyjskiej, tj. za publiczne działania nakierowane na dyskredytację wykorzystania Sił Zbrojnych Federacji Rosyjskiej w celach ochrony interesów Federacji Rosyjskiej i jej obywateli, światowego pokoju i bezpieczeństwa lub w celach realizacji przez organy państwowe Federacji Rosyjskiej swoich zobowiązań w wyżej wymienionym zakresie. Wymiar kary to od 30 tysięcy do 100 tysięcy rubli grzywny dla zwykłych obywateli, dla osób na stanowiskach: od 100 tysięcy do 300 tysięcy rubli, a dla osób prawnych: od 300 tysięcy do 1 miliona rubli.

Według rosyjskich obrońców praw człowieka, od dnia 24 lutego 2024 r. do końca sierpnia 2022 r. w Federacji Rosyjskiej za antywojenne akcje wszczęto postępowania karne w stosunku do 228 osób. Postępowania karne w stosunku do osób krytykujących „specjalną operację wojskową” wszczynane były na podstawie artykułów z Kodeksu Karnego Federacji Rosyjskiej dotyczących, między innymi: publicznego rozpowszechniania fałszywych informacji o wykorzystaniu Sił Zbrojnych Federacji Rosyjskiej; wandalizmu uczynionego przez grupę osób z powodów ideologicznej, rasowej, narodowej lub religijnej nienawiści; publicznego nawoływania do działań terrorystycznych, publicznego usprawiedliwiania terroryzmu lub propagandy terroryzmu, uczynione za pośrednictwem środków masowego przekazu lub elektronicznych lub informacyjno - telekomunikacyjnych sieci, w tym sieci „Internet”; użycia siły niezagrażające zdrowiu lub życiu lub groźba użycia siły w stosunku do przedstawiciela władzy lub jego bliskich w związku z realizacją przez przedstawiciela władzy jego obowiązków służbowych; udziału

w działalności niekomercyjnej organizacji, której działalność nakierowana jest na przekonanie obywateli do odmowy realizacji obowiązków lub do spełnienia innych bezprawnych działań. W powyższych przypadkach katalog kar rozpoczyna się od dotkliwych grzywien, a kończy na karze pozbawienia wolności nawet na okres do 15 lat.

Brak jest natomiast informacji by władze Federacji Rosyjskiej automatycznie formułowały zarzuty szpiegostwa na rzecz któregoś z państw Unii Europejskiej, w tym na rzecz Polski, wobec osób powracających na terytorium Federacji Rosyjskiej po okresie przebywania na terytorium państw Unii Europejskiej. W lutym 2023 roku trzy rosyjskie kanały na Telegramie informowały - powołując się na wypowiedzi czytelników - o tym, że funkcjonariusze Służby Granicznej Federalnej Służby Bezpieczeństwa przesłuchują na lotniskach tylko mężczyzn wracających do Federacji Rosyjskiej, którzy wyjechali z kraju po 24 lutego 2022 r., a szczególnie po 21 września 2022 r., tj. po ogłoszeniu częściowej mobilizacji. Mężczyźni mieli być przesłuchiwanym jedynie na lotniskach (brak wzmianki by dotyczyło to również drogowych i kolejowych przejść granicznych). Wspomniano o czterech lotniskach: Wnukowo w Moskwie, Żukowski w Obwodzie Moskiewskim, Pulkowo w Sankt Petersburgu i Omsk-Centralny. Mężczyznom miano zadawać pytania o przyczyny wyjazdu, miejsce pobytu, osoby z którymi się kontaktowali oraz o ewentualnych krewnych i przyjaciół posiadanych w Ukrainie i o stosunek do wojny w Ukrainie. Brak jest jednak potwierdzenia wskazanych doniesień w innych niezależnych źródłach informacji. Informacje tego typu nie pojawiły się również w okresie późniejszym.

W ogólnodostępnych źródłach pojawiły się natomiast informacje, że w 2022 r. władze Federacji Rosyjskiej wpisały około 200 osób na listę tzw. „zagranicznych agentów”. Kolejne 860 osób zostało wpisanych na listę osób „afiliowanych” z „zagranicznymi agentami”. Z kolei za „zdradę państwa” w 2022 r. skazano 16 osób, a za „szpiegostwo” skazano tym samym roku 1 osobę. W pierwszym półroczu 2023 r. o „zdradę państwa” oskarżono 43 osoby, żadna osoba nie została oskarżona o „szpiegostwo”. Należy wskazać, że obywatele Federacji Rosyjskiej wpisywani na wskazane listy oraz skazywani za „zdradę państwa” i „szpiegostwo” nie byli osobami przybyłymi do Federacji Rosyjskiej po długotrwałym pobycie w państwach Unii Europejskiej.

Warte uwagi są także doniesienia, świadczące o tym, że w pierwszej połowie 2022 r. w Federacji Rosyjskiej odnotowano 144 tysiące 835 „powiadomień od zaniepokojonych obywateli”, które zostały złożone do Federalnej Służby ds. Nadzoru w Sferze Łączności, Technologii Informacyjnych Komunikacji Masowej, tj. Roskomnadzor. Większa część tych „powiadomień” była związana z wojną na Ukrainie. Najwięcej z nich trafiło do Roskomnadzor na początku wojny, w marcu 2022 roku. Ponad 80% donosów władze otrzymały w formie elektronicznej. Tradycyjną, pisemną formę miało tylko 13%. Ich autorami byli urzędnicy państwowi, policjanci, sąsiedzi, a nawet bliscy krewni. Na podstawie donosów są w Federacji Rosyjskiej wszczynane postępowania karne.

Artykuł 348 pkt 1 lit. a i b stanowią: cudzoziemcowi udziela się zgody na pobyt ze względów humanitarnych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jeżeli zobowiązanie go do powrotu: 1) może nastąpić jedynie do państwa, w którym, w rozumieniu Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, sporządzonej w Rzymie dnia 4 listopada 1950 r.: a) zagrożone byłoby jego prawo do życia, wolności i bezpieczeństwa osobistego lub b) mógłby on zostać poddany torturom albo nieludzkiemu lub poniżającemu traktowaniu albo karaniu (...). W kontekście odniesienia go do sytuacji Pani ██████████ nie budzi wątpliwości, że prezentuje ona wyraźną i aktywną postawę sprzeciwu wobec działań jakie podejmują władze jej kraju pochodzenia zarówno wobec innych państw, w tym agresji na Ukrainę, jak i samych swoich obywateli. Świadczą o tym protesty, w których bierze udział, informacje, jakie publikuje na swoich mediach społecznościowych oraz wypowiedzi dla innych mediów. Nie sposób

również podważyć, że w Federacji Rosyjskiej piętnuje się i karze takie postawy. Niemniej jednak, organ prowadzący przedmiotowe postępowanie nie jest w stanie jednoznacznie stwierdzić, że życie i zdrowie cudzoziemki byłyby zagrożone w przypadku wykonania decyzji o zobowiązaniu jej do powrotu. Zarówno ona sama będąc na terytorium Polski nie doświadczyła żadnej wrogiej aktywności ze strony władz Federacji Rosyjskiej, o czym może świadczyć fakt, że cudzoziemka bez żadnych problemów otrzymała paszport nr [REDAKTOWANE] po który zgłosiła się w Konsulacie Federacji Rosyjskiej. Nikt również nie groził matce cudzoziemki, która cały czas mieszka w Królewcu, ani też nie pytał o to, gdzie znajduje się jej córka. Brak jest dowodów pochodzących z niezależnych źródeł na to, by obywatele Federacji Rosyjskiej powracający po wieloletnim pobycie w państwach członkowskich Unii Europejskiej spotykali się automatycznie z działaniami podejmowanymi przez organy ścigania Federacji Rosyjskiej. Komendant Placówki Straży Granicznej w Gdańsku poddaje również w wątpliwość, że [REDAKTOWANE] jest osobą na tyle rozpoznawalną w przestrzeni publicznej w Polsce, głosząc swoje poglądy, by po powrocie do kraju pochodzenia automatycznie stać się obiektem zainteresowania ze strony władz swojego kraju. A co za tym idzie, by zostały jej postawione zarzuty, na podstawie których zostałaby skazana na karę pozbawienia wolności, a w zakładzie karnym poddana torturom albo nieludzkiemu lub poniżającemu traktowaniu. Takie wnioski są w ocenie organu zbyt daleko idące.

Organ prowadzący przedmiotowe postępowanie dostrzega jednak konieczność rozważenia innej podstawy prawnej do udzielenia cudzoziemce zgody na pobyt ze względów humanitarnych, tj. art. 348 ust. 2 u.o.c, który stanowi: cudzoziemcowi udziela się zgody na pobyt ze względów humanitarnych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jeżeli zobowiązanie go do powrotu: 2) naruszałoby jego prawo do życia rodzinnego lub prywatnego, w rozumieniu Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, sporządzonej w Rzymie dnia 4 listopada 1950 r. (...).

Pojęcie życia prywatnego w rozumieniu Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności (Dz.U.1993.61.284) [dalej: EKPCz] odbiega od dosłownego znaczenia, jakie można by mu przypisywać jako pojęciu języka naturalnego. Rozumienie konwencyjne jest szersze, odnosi się bowiem także do ogółu zawieranych ze społeczeństwem więzi, konstytuujących tożsamość człowieka. L. Garlicki stwierdza, że sfera ochrony życia prywatnego powiązana jest z ideą swobody jednostki w kształtowaniu sposobu swojego życia, rozumianej jako samodzielność determinowania swej osobowości i autonomiczność w podejmowaniu tych decyzji. W kontekście sprawy udzielenia zgody na pobyt ze względów humanitarnych bardzo istotne jest, że Europejski Trybunał Praw Człowieka [dalej: Trybunał] dostrzega także społeczny wymiar życia prywatnego, tzn. odnosi je także do rozwijania kontaktów z innymi ludźmi i światem zewnętrznym.

M. Nowicki analizując orzecznictwo Trybunału wskazuje również, że pojęcie życia prywatnego w rozumieniu art. 8 ust. 1 EKPCz jest szerokie i nie daje się wyczerpująco zdefiniować. Obejmuje integralność fizyczną i psychiczną osoby ludzkiej, może więc wiązać się z wieloma aspektami tożsamości fizycznej i społecznej osoby. Oznacza nie tylko prawo do życia w sposób zgodny z własnymi życzeniami i bez kontroli innych, ale również, w pewnym stopniu, prawo do nawiązywania i utrzymywania stosunków z innymi – zwłaszcza w sferze uczuciowej – aby rozwijać i realizować własną osobowość. Obejmuje ono między innymi prawo do „osobistego rozwoju” oraz do autonomii indywidualnej każdej istoty ludzkiej, stanowiąc wyraz ważnej zasady leżącej u podstaw interpretacji gwarancji z art. 8 EKPCz. Trybunał zwrócił uwagę, że w ten sposób znaczenie tego przepisu i ochrona na jego podstawie wykraczają poza prywatny krąg stosunków rodzinnych i nabierają wymiaru społecznego. Artykuł 8 gwarantuje więc prawo do „życia prywatnego” w szerokim sensie, w tym prawo do prowadzenia „życia prywatnego w wymiarze

społecznym”, a więc możliwość rozwijania przez jednostkę swojej społecznej tożsamości, w tym budowania i rozwijania relacji z innymi osobami. Nie wyklucza w związku z tym działalności zawodowej albo odbywającej się w sferze publicznej. Obejmuje więc wzajemne, nawet publiczne, kontakty z innymi. Ochrona „życia prywatnego” obejmuje również ludzką godność. Trybunał wskazał, że jest ona poważnie zagrożona, jeśli człowiek nie dysponuje wystarczającymi środkami utrzymania i jest zmuszony np. do żebractwa.

W orzecznictwie trybunału znajdujemy także pogląd, w którym Trybunał uważa także, że nie ma powodu, aby z pojęcia życia prywatnego wyłączać właśnie działalność zawodową i prowadzenie interesów. W sprawie Niemitz przeciwko Niemcom zwrócił uwagę, że większość ludzi rozwija swoje kontakty głównie w życiu zawodowym. Później, w innych sprawach, podkreślił, że ingerencje w życie zawodowe mogą być objęte art. 8 EKPCz, jeśli wpływają na sposób budowania przez jednostkę swojej tożsamości społecznej przez rozwijanie relacji z osobami do niej podobnymi. Uznał za ważne podkreślenie, że większość ludzi ma możliwość zacieśniania swoich związków ze światem zewnętrznym właśnie poprzez pracę. Życie zawodowe przenika się bardzo często z życiem prywatnym w ścisłym tego słowa znaczeniu, tak że nie zawsze da się rozróżnić charakter, w jakim jednostka w danym momencie działa. Dotyczy to zwłaszcza sytuacji, w których za kryteria kwalifikujące do danego zawodu uważa się czynniki odnoszące się do życia prywatnego w ścisłym tego słowa znaczeniu. Trybunał podkreślił, że właśnie w latach swojej aktywności zawodowej większość ludzi posiada znaczne, jeśli nie największe, możliwości rozwijania związków ze światem zewnętrznym. Życie zawodowe stanowi więc część tej sfery interakcji między jednostką i innymi osobami, które – również w kontekście publicznym – mogą być uważane z element „życia prywatnego”.

Koncepcja traktowania życia prywatnego cudzoziemca jako przeszkody jego wydalenia do kraju pochodzenia, czyniącej ingerencję w nie niedopuszczalną, może zaistnieć zasadniczo w odniesieniu do dwóch grup cudzoziemców: pierwsza z nich, to tzw. migranci drugiego (lub jeszcze dalszego) pokolenia, którzy urodzili się na terytorium państwa przyjmującego albo przybyli na nie w bardzo wczesnym dzieciństwie; druga grupa migrantów, to ci którzy przybyli do państwa przyjmującego w późniejszym okresie swojego życia i przebywali tam wiele lat, tzw. migranci długoterminowi.

Kluczową rolę odgrywa długość pobytu, która musi być na tyle znaczna, by można było uznać, że życie prywatne, w przedstawionym rozumieniu, jest prowadzone na terytorium państwa przyjmującego, a jego przeniesienie do innego kraju wiązałoby się z bardzo znacznymi trudnościami adaptacyjnymi. Najczęściej oznacza to, że nigdy nie zawiązały się więzi z krajem ojczystym, całkowicie zanikły lub nastąpiło to w bardzo znacznym stopniu. Jednocześnie nie jest możliwe sprecyzowanie granic czasowych, po przekroczeniu których długość pobytu uzasadnia twierdzenie o zaistnieniu życia prywatnego. Przesądzenie tej kwestii musi wiązać się z uwzględnieniem całokształtu okoliczności faktycznych dotyczących sytuacji cudzoziemca. ETPCz dostrzega także, że siła więzi ze społeczeństwem przyjmującym może być różna i sama długość pobytu nie zawsze jest czynnikiem decydującym o naruszeniu art. 8 EKPCz.

P. Dąbrowski wskazuje również na fakt, że polskiej praktyce orzeczniczej ujawniła się tendencja do kwestionowania istnienia życia prywatnego, nie tyle na skutek stwierdzenia braku więzi ze społeczeństwem, co negatywnej oceny jakości tych powiązań, np. brak środków do życia i stałego miejsca zamieszkania czy też ustabilizowanej sytuacji osobistej. Taki sposób argumentowania nieudzielenia zgody na pobyt ze względów humanitarnych należy traktować z dużą rezerwą. Tego rodzaju wartościowanie życia prywatnego jest bardzo subiektywne i powoduje, że rozstrzygnięcie w takich wypadkach oparte jest na kryteriach pozaprawnych.

Z dostępnych systemów teleinformatycznych wynika, że Pani [REDAKTOWANO] po raz ostatni wyjechała do Federacji Rosyjskiej w roku 2018, gdzie przebywała od dnia 22 maja 2018 r. do dnia 31 maja 2018 r. (9 dni). Po tym czasie, cudzoziemka nie przekraczała granicy między Rzeczpospolitą Polską a Federacją Rosyjską. Natomiast cały materiał dowody zgromadzony w sprawie wskazuje, że mimo iż Pani [REDAKTOWANO] nie posiada rodziny w Polsce oraz nie jest aktualnie w żadnym związku z obywatelem polskim, to zawiązała tutaj swoje życie prywatne.

Cudzoziemka definiuje siebie jako artystkę i tak też jest postrzegana w swoim najbliższym otoczeniu. W jej przypadku trudno jest wyraźnie oddzielić sferę jej działalności artystycznej od życia prywatnego, gdyż przestrzenie te niejako wzajemnie się przenikają. Znaczna większość relacji, jakie nawiązuje z innymi ludźmi wiąże się z jej pracą artystyczną. Od pierwszych swoich pobytów w Polsce wykorzystywała swoje umiejętności, rozwijała się i wyrażała jako artystka. Można powiedzieć, że sztuka jaką tworzy stanowi dla niej formę komunikacji i jednocześnie więzi z najbliższym otoczeniem. Pani [REDAKTOWANO] odczuwa również wielką potrzebę aktywności na rzecz swojej lokalnej społeczności i to nie tylko społeczności artystycznej. Wykazuje także dużą wrażliwość na drugiego człowieka, czemu daje wyraz w swojej działalności pomocowej. Wiele projektów jest przez nią realizowanych charytatywnie, mimo iż sama pozostaje w niełatwej sytuacji materialno bytowej.

Biorąc pod uwagę długość pobytu Strony na terytorium Polski można uznać nie tylko, że całe jej życie toczy się tutaj, ale wykazuje ona również znikome więzi ze swoim krajem pochodzenia. Jak już wcześniej wskazano, ona sama czuje się Polką i to kraj, w którym obecnie mieszka postrzega jako swoją ojczyznę. Cudzoziemka bardzo dobrze porozumiewa się w języku polskim.

Warunkiem wszczęcia i prowadzenia odrębnego postępowania w sprawie udzielenia cudzoziemcowi zgody na pobyt ze względów humanitarnych jest okoliczność, która wyszła na jaw po wydaniu decyzji ostatecznej o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, na co zwracał uwagę Rzecznik Praw Obywatelskich w swoim wniosku. Organ prowadzący postępowanie dostrzega, że ostateczna decyzja w tej sprawie zapadła w 2021 r. i od tego czasu nastąpiła zmiana sytuacji w kraju pochodzenia cudzoziemki wywołując również zagrożenie dla niej, co w ocenie organu nie stanowi wystarczającej podstawy do udzielenia wskazanej zgody. Należy jednak wskazać, że zaistniała sytuacja pociągnęła za sobą zmianę w stosunkach między Rzeczpospolitą Polską a Federacją Rosyjską. W serwisie internetowym Ministerstwa Spraw Zagranicznych RP Konsulatu Generalnego RP w Królewcu znajduje się informacja, że w związku z obecną sytuacją wnioski o wydanie wiz mogą być składane wyłącznie przez następujące kategorie osób: małżonkowie obywateli Unii Europejskiej i ich niepełnoletnie dzieci, posiadacze Kart Polaka, ich małżonkowie i niepełnoletnie dzieci oraz w przypadkach humanitarnych. Okoliczność ta powoduje, że pomimo iż orzeczony decyzją o zobowiązaniu do powrotu zakaz wjazdu na terytorium RP i innych państw obszaru Schengen nie jest bezterminowy, to po jego upływie przyjazd cudzoziemki ponownie do Polski byłby bardzo utrudniony lub też praktycznie niemożliwy. Sytuacja ta powoduje zatem rzeczywistą zmianę okoliczności w porównaniu z rokiem 2021.

Realizując obowiązek wyrażony w art. 359 ust. 1 u.o.c. Komendant Placówki Straży Granicznej w Gdańsku zwrócił się do właściwego komendanta wojewódzkiego Policji oraz Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego z wnioskiem o przekazanie informacji, czy zachodzą okoliczności, o których mowa w art. 349 u.o.c. W przypadku właściwego organu Policji upłynął czas na udzielenie takiej informacji i zastosowanie ma art. 359 ust. 5 u.o.c. Natomiast Agencja Bezpieczeństwa Wewnętrznego nie posiada informacji mogących wskazywać, że udzielenie zgody na pobyt ze względów humanitarnych na terytorium RP ob. Federacji Rosyjskiej, Pani [REDAKTOWANO] stanowi zagrożenie dla bezpieczeństwa państwa.

Reasumując nieudzielenie cudzoziemce zgody na pobyt ze względów humanitarnych na terytorium RP, co byłoby jednoznaczne z wykonaniem wyżej wskazanej decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, w świetle przeprowadzonego postępowania administracyjnego, stanowiłoby naruszenie jej prawa do poszanowania życia prywatnego.

Biorąc pod uwagę powyższe, orzeczono jak w sentencji.

POUCZENIE

1. Od decyzji stronie służy odwołanie do Komendanta Głównego Straży Granicznej. Odwołanie wnosi się za pośrednictwem Komendanta Placówki Straży Granicznej w Gdańsku, w terminie 7 dni od dnia doręczenia decyzji.
2. W trakcie biegu terminu do wniesienia odwołania strona może zrzec się prawa do wniesienia odwołania wobec organu administracji publicznej, który wydał decyzję..
3. Z dniem doręczenia organowi administracji publicznej oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia odwołania decyzja staje się ostateczna i prawomocna. Decyzje ostateczne to decyzje, od których nie służy odwołanie w administracyjnym toku instancji lub wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy. Uchylenie lub zmiana takich decyzji, stwierdzenie ich nieważności oraz wznowienie postępowania może nastąpić tylko w przypadkach przewidzianych w kodeksie postępowania administracyjnego lub ustawach szczególnych. Decyzje prawomocne to decyzje ostateczne, których nie można zaskarżyć do sądu.

KOMENDANT
Placówki Straży Granicznej
w Gdańsku
z upoważnienia *Yasinska*
chor. szł. SG Izabela Gasińska
Kierownik Zespołu ds. Migracji
Grupy ds. Cudzoziemców

Otrzymują:

Egz. nr 1 – Pełnomocnik: Katsiaryna Hil, Helsińska Fundacja Praw Człowieka, ul. Wiejska 16, 00-490 Warszawa
Egz. nr 2 – aa.

